WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)
z dnia 26 października 2006 r. *

W sprawie C-68/05 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 11 lutego 2005 r.,

Koninklijke Coöperatie Cosun UA, z siedzibą w Bredzie (Niderlandy), reprezentowana przez M. Slotbooma i N.J. Heldera, advocaten,

wnoszący odwołanie,

w której drugą stroną jest:

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez X. Lewisa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez F. Tuytschaevera, advocaat, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: niederlandzki.

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie P. Jann, prezes izby, J.N. Cunha Rodrigues i M. Ilešič (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: C. Stix-Hackl,
sekretarz: M.M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 23 marca 2006 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 16 maja 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Koninklijke Coöperatie Cosun UA (zwana dalej „Cosun") żąda w odwołaniu uchylenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie T-240/02 Koninklijke Coöperatie Cosun przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-4237 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), którym Sąd oddalił jej skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich REM 19/01 — oznaczonej również numerem C(2002) 1580 wersja ostateczna — z dnia 2 maja 2002 r. (zwanej dalej „sporną decyzją").

Ramy prawne

Wspólna organizacja rynków w sektorze cukru

2 Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 177, str. 4), zmienione rozporządzeniem Rady (EWG) 305/91 z dnia 4 lutego 1991 r. (Dz.U. L 37, str. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym"), ma na celu utrzymanie w ramach wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru niezbędnych gwarancji w odniesieniu do zatrudnienia i standardu życia producentów produktów podstawowych oraz wytwórców cukru we Wspólnocie Europejskiej oraz zapewnienie bezpieczeństwa dostaw cukru dla wszystkich konsumentów po rozsądnych cenach poprzez stabilizację rynku cukru.

3 W tych celu reguluje ono produkcję, przywóz i wywóz cukru. Przewiduje ono w szczególności system kwot produkcyjnych, który zgodnie z motywem piętnastym stanowi środek zapewnienia producentom cen wspólnotowych i zbytu ich produkcji.

4 W ramach systemu kwot art. 24 rozporządzenia podstawowego ustala dla każdego roku gospodarczego (to znaczy okresu od 1 lipca jednego roku do 30 czerwca roku następnego) ilości podstawowe dla cukru A i cukru B, które każde państwo członkowskie winno rozdzielić między producentów cukru zarejestrowanych na jego terytorium. W ten sposób przedsiębiorstwom produkcyjnym przyznawana jest na każdy rok gospodarczy kwota A i kwota B. Cukier wyprodukowany w ilości przekraczającej kwoty A i B jest nazywany „cukrem C".

5 Cukier C nie korzysta ani z systemu wsparcia cen, ani z refundacji wywozowych. Ponadto cukier C nie może być zbywany na rynku wewnętrznym i w związku z tym musi być zbywany poza Wspólnotą, aby został sprzedany na rynku światowym. Artykuł 26 rozporządzenia podstawowego stanowi w tym względzie, co następuje:

„1. [...] cukier C, który nie jest przenoszony zgodnie z art. 27 [...] nie może być zbywany na wspólnotowym rynku wewnętrznym, lecz musi zostać wywieziony bez dalszego przetworzenia przed dniem 1 stycznia następującym z upływem danego roku gospodarczego.

[...]

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

Zasady takie powinny przewidywać w szczególności opłatę, która będzie nakładana na cukier C określony w ust. 1, dla którego nie przedstawiono żadnego dowodu, przed datą, która zostanie określona, potwierdzającego jego wywóz bez dalszego przetworzenia w ciągu ustanowionego okresu".

6 Przyjęte na podstawie art. 26 rozporządzenia podstawowego rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2670/81 z dnia 14 września 1981 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę (Dz.U. L 262, str. 14), zmienione rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 3559/91 z dnia 6 grudnia 1991 r. (Dz.U. L 336, str. 26) (zwane dalej „rozporządzeniem nr 2670/81"), ustala warunki, w których wywóz cukru C uważa się za dokonany.

7 Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia nr 2670/81 stanowi:

„Wywóz określony w art. 26 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 uważa się za dokonany, jeżeli:

a) cukier C [...] jest wywożony z państwa członkowskiego, na terytorium którego został wyprodukowany;

b) dane zgłoszenie wywozowe zostało przyjęte przez państwo członkowskie określone w lit. a) przed 1 stycznia następującym po upływie roku gospodarczego, w trakcie którego cukier C [...] został wyprodukowany;

c) cukier C [...] lub odpowiadająca mu ilość w rozumieniu art. 2 ust. 3 opuścił obszar celny Wspólnoty najpóźniej w terminie 60 dni od 1 stycznia określonego w lit. b);

d) produkt został wywieziony bez refundacji lub opłaty wyrównawczej [...] w stanie naturalnym z państwa członkowskiego określonego na podstawie lit. a).

Z wyjątkiem przypadku siły wyższej, jeżeli nie są spełnione wszystkie warunki przewidziane w akapicie pierwszym, daną ilość cukru C [...] uważa się za zbytą na rynku wewnętrznym.

W przypadku siły wyższej właściwa agencja państwa członkowskiego, na terytorium którego cukier C [...] został wyprodukowany, przyjmuje środki niezbędne z punktu widzenia okoliczności, na które powołuje się zainteresowana strona".

8 Zgodnie z motywem trzecim rozporządzenia nr 2670/81 „przy ustaleniu opłaty nakładanej w przypadku sprzedaży na rynku wewnętrznym [niezbędne jest traktowanie cukru C, który nie został wywieziony, na warunkach porównywalnych jak cukier] przywożony z państw nieczłonkowskich" i „w tym celu należy tak ustalić opłatę, aby z jednej strony uwzględniona została najwyższa opłata przywozowa dla cukru [...], która była stosowana w pewnym okresie, i z drugiej strony kwota stawki ryczałtowej ustalonej na podstawie kosztów sprzedaży cukru przywożonego z państw nieczłonkowskich. Ten określony okres obejmuje rok gospodarczy, w którym dany cukier [...] został wyprodukowany i następujące po tym roku gospodarczym sześć miesięcy".

9 Artykuł 3 rozporządzenia nr 2670/81 przewiduje:

„1. Zainteresowane państwo członkowskie nakłada na ilości, które w rozumieniu art. 1 ust. 1 zostały sprzedane na rynku wewnętrznym, opłatę równą sumie:

a) dla cukru C za 100 kilogramów:

— najwyższej opłacie przywozowej za 100 kilogramów cukru białego lub nierafinowanego, w zależności od okoliczności, obowiązującej w okresie obejmującym rok gospodarczy, w czasie którego wyprodukowano dany cukier, i sześć miesięcy następujących po tym roku gospodarczym, i

— 1,00 [EUR];

[...]

4. W przypadku ilości cukru C [...], które przed wywozem zostały zniszczone lub uszkodzone bez możliwości odzyskania, w okolicznościach uznanych przez właściwe władze zainteresowanego państwa członkowskiego za przypadek działania siły wyższej, nie nakłada się danych kwot, określonych w ust. 1".

Uregulowania celne

10 Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1430/79 z dnia 2 lipca 1979 r. w sprawie zwrotu lub umarzania należności celnych przywozowych lub wywozowych (Dz.U. L 175, str. 1) zmienionego rozporządzeniem Rady 3069/86/EWG z dnia 7 października 1986 r. (Dz.U. L 286, str. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1430/79") stanowi:

„Zwrot lub umorzenie należności celnych przywozowych może nastąpić w szczególnych sytuacjach [...], które wynikają z okoliczności niespowodowanych nieuczciwym działaniem lub oczywistym niedbalstwem osoby zainteresowanej.

Sytuacje, w których można zastosować akapit pierwszy, oraz zasady postępowania w tym celu określane są zgodnie z przewidzianą procedurą [dla wydania przepisów wykonawczych]. Zwrot lub umorzenie mogą podlegać szczególnym warunkom" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie tłumaczenia tego rozporządzenia poniżej].

11 Artykuł 14 rozporządzenia nr 1430/79 uściśla, że postanowienia art. 13 stosuje się odpowiednio w przypadkach zwrotu lub umorzenia należności celnych wywozowych.

12 Zgodnie z art. 1 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1430/79/EWG przez „należności celne przywozowe" rozumie się „zarówno cła i opłaty o skutku równoważnym, jak i rolne opłaty wyrównawcze i inne opłaty przywozowe ustanowione w ramach wspólnej polityki rolnej lub odrębnych przepisów mających zastosowanie na podstawie art. 235 traktatu do niektórych towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych".

13 Zgodnie z art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1430/79 przez „należności celne wywozowe" rozumie się „rolne opłaty wyrównawcze i inne opłaty wywozowe ustanowione w ramach wspólnej polityki rolnej lub odrębnych przepisów mających zastosowanie na podstawie art. 235 traktatu do niektórych towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych".

14 Artykuł 4 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3799/86 z dnia 12 grudnia 1986 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania art. 4a, 6a, 11a i 13 rozporządzenia nr 1430/79 (Dz.U. L 352, str. 19) wymienia szczególne sytuacje, które wynikają z okoliczności niespowodowanych ani nieuczciwym działaniem, ani oczywistym niedbalstwem osoby zainteresowanej w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1430/79. Również inne okoliczności mogą być uznane za stanowiące takie szczególne sytuacje w drodze indywidualnej oceny w ramach procedury wymagającej udziału Komisji Wspólnot Europejskich.

Okoliczności powstania sporu

15 Cosun, będący spółdzielnią z siedzibą w Niderlandach, wyprodukował cukier C w latach gospodarczych 1991/1992 i 1992/1993. W roku 1993 sprzedał pewną liczbę partii cukru C różnym kontrahentom w celu ich wywozu odpowiednio do Chorwacji, Słowenii i Maroka.

16 Przy tych transakcjach doszło do oszustw popełnionych przez kontrahentów Cosuna bez jego wiedzy, które charakteryzowało w szczególności nieprawidłowe ostemplowanie dokumentów T5, przeznaczonych do poświadczenia, że dane partie cukru C faktycznie opuściły terytorium Wspólnoty.

17 Dochodzenie w sprawie działań tych kontrahentów zostało wszczęte przez właściwe władze niderlandzkie, które powiadomiły o tym Hoofdproductschap Akkerbouwproducten (zwany dalej „HPA") — organ odpowiadający w Niderlandach za wykonanie przepisów w dziedzinie wspólnej organizacji rynków. Cosun nie został natomiast początkowo poinformowany o tym dochodzeniu.

18 Decyzją z dnia 25 kwietnia 1994 r., zmienioną decyzją z dnia 13 czerwca 1994 r., HPA nakazał Cosunowi na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 zwrot kwoty 6 250 856,78 NLG (2 836 515,14 EUR) z tego powodu, że nie wykazał on, iż określone partie cukru C opuściły terytorium Wspólnoty.

19 Po oddaleniu odwołania przez HPA Cosun wniósł skargę przeciwko tej decyzji w sprawie oddalenia do College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) i jednocześnie na podstawie art. 13 rozporządzenia nr 1430/79 złożył do HPA wniosek o umorzenie nałożonej opłaty.

20 Jeżeli chodzi w pierwszej kolejności o skargę wniesioną do College van Beroep voor het bedrijfsleven, sąd ten postanowieniem z dnia 9 czerwca 2004 r. zwrócił się z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie ważności rozporządzenia podstawowego i rozporządzenia nr 2670/81. Wyrokiem z dnia dzisiejszego w sprawie C-248/04 Koninklijke Coöperatie Cosun, Zb.Orz. str. I-10211, Trybunał odpowiedział, że analiza pytania zadanego w tym względzie nie wykazała niczego, co mogłoby naruszać ważność tych rozporządzeń.

21 Jeżeli chodzi w drugiej kolejności o wniosek o umorzenie nałożonej opłaty, władze niderlandzkie przekazały go Komisji, która była właściwa dla jego rozpatrzenia, załączając do niego opinię pozytywną. Ponieważ Komisja stwierdziła w spornej decyzji, że wniosek ten jest niedopuszczalny, Cosun wniósł do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności.

Zaskarżony wyrok

22 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę wnoszącego odwołanie.

23 W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie podniósł, że opłata, którą nałożono na niego na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81, stanowi należność celną przywozową lub wywozową w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) i b) i art. 13 rozporządzenia nr 1430/79, wobec czego jego wniosek o umorzenie na podstawie tego ostatniego artykułu powinien zostać uznany za dopuszczalny.

24 W pkt 36–38 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że nałożona opłata nie odpowiada „formalnie" żadnej z trzech kategorii należności celnych przywozowych lub wywozowych wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 1430/79, ponieważ nie stanowi ona ani cła, ani opłaty o skutku równoważnym z cłem i nie jest „w ścisłym znaczeniu" rolną opłatą przywozową lub wywozową.

25 W pkt 40–46 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił argumenty wnoszącego odwołanie, w których podnosił on, że opłata taka powinna być uznana za należność celną przywozową lub wywozową, ponieważ realizuje ona te same cele co cło, jest ustalana na podstawie opłaty przywozowej za cukier pochodzący z państw trzecich i służy traktowaniu cukru przewyższającego kwotę w taki sam sposób jak cukier przywożony z państw trzecich.

26 Sąd stwierdził zasadniczo, że opłata należna na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 nie służy ściśle tym samym celom co opłaty przywozowe czy refundacje wywozowe przewidziane w ramach wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i że uwzględnienie opłaty przywozowej od cukru pochodzącego z państw trzecich przy ustalaniu tej opłaty stanowi jedynie podstawę obliczeniową i w żadnym razie nie ma na celu traktowania cukru przywożonego z państw trzecich i cukru C zbytego na rynku wewnętrznym w taki sam sposób.

27 W pkt 47 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że kwota nałożona na wnoszącego odwołanie nie stanowi należności celnej przywozowej lub wywozowej w rozumieniu art. 13 rozporządzenia nr 1430/79 i że Komisja, stwierdzając niedopuszczalność wniosku o umorzenie, nie dopuściła się naruszenia tego przepisu.

28 W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podniósł w pierwszej kolejności, że nawet jeśli nałożona na niego opłata nie stanowi należności celnej przywozowej lub wywozowej w rozumieniu rozporządzenia nr 1430/79, to Komisja winna była zbadać

ten wniosek pod kątem art. 13 tego rozporządzenia, który ustanawia klauzulę generalną słuszności, i że ograniczając się do jego odrzucenia jako niedopuszczalnego, Komisja naruszyła zasadę równości i słuszności. W drugiej kolejności wnoszący odwołanie twierdził, że w przypadku gdyby art. 13 rozporządzenia nr 1430/79 nie miał zastosowania, Komisja jest jednak zobowiązana do zbadania wniosku o umorzenie poza ramami tego rozporządzenia, a ograniczając się do stwierdzenia, że wniosek jest niedopuszczalny, naruszyła zasady pewności prawa, równości oraz słuszności.

29 W pkt 57 i 58 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił argument oparty na zasadzie słuszności. Stwierdziwszy, że zasada słuszności nie pozwala na odstąpienie od stosowania przepisów wspólnotowych poza przypadkami przewidzianymi w przepisach lub w sytuacji gdy stwierdzona została nieważność samych przepisów, i przypominając, że opłata należna na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 nie mieści się w zakresie stosowania art. 13 rozporządzenia nr 1430/79, Sąd stwierdził, iż przepisy dotyczące wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru przewidują, że opłata taka nie jest pobierana w sytuacjach uznanych przez władze krajowe za przypadki siły wyższej i uznał, że zasada słuszności nie może usprawiedliwiać rozciągnięcia możliwości odstąpienia od poboru rozpatrywanej opłaty poza przypadki siły wyższej.

30 W pkt 59 i 61 tego samego wyroku Sąd odrzucił argument oparty na naruszeniu zasady równości. Sąd uznał zasadniczo, że producent cukru C oraz podmiot gospodarczy podlegający należnościom celnym przywozowym lub wywozowym nie znajdują się w żadnym wypadku w porównywalnej sytuacji.

31 W końcu w pkt 62 i 63 tego wyroku Sąd oddalił argument oparty na naruszeniu zasady pewności prawa, uznając zasadniczo, że zasada pewności prawa jest przestrzegana w tym przypadku, ponieważ obowiązki podmiotu zobowiązanego do uiszczenia opłaty przewidzianej w art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 wynikają z jasno określonej sytuacji prawnej umożliwiającej podmiotowi gospodarczemu poznanie tych obowiązków związanych z jego działalnością.

Odwołanie

32 W odwołaniu, opartym na czterech zarzutach, skarżąca wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— tytułem żądania głównego — stwierdzenie nieważności spornej decyzji, a tytułem żądania ewentualnego — przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

33 Komisja wnosi do Trybunału o:

— tytułem żądania głównego — stwierdzenie niedopuszczalności zarzutów drugiego i czwartego i oddalenie odwołania w pozostałym zakresie jako bezzasadnego;

— tytułem żądania ewentualnego — oddalenie odwołania jako bezzasadnego w całości;

— obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

34 W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, przyjmując w pkt 36–38 zaskarżonego wyroku, iż opłata należna na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 nie jest „formalnie" rolną opłatą przywozową lub wywozową w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 1430/79.

35 Zdaniem wnoszącego odwołanie stwierdzenie zawarte w pkt 38 zaskarżonego wyroku, że nałożona na niego opłata „nie jest rolną opłatą »przywozową lub wywozową« w ścisłym znaczeniu", dowodzi, iż Sąd przyjął ścisłą wykładnię pojęcia „opłata rolna". Jego zdaniem wykładnia mniej ścisła jest możliwa i powinna była zostać przyjęta, uwzględniając, że opłata ta została na niego nałożona z powodu niewywiezienia partii cukru C.

36 Wnoszący odwołanie dodaje, że Sąd uchybił obowiązkowi uzasadnienia, nie wskazując, dlaczego wykładnia mniej ścisła nie była odpowiednia.

37 W odpowiedzi Komisja zaznacza, że Sąd słusznie orzekł i uzasadnił, iż opłata należna na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 nie może być formalnie uznana za rolną opłatę przywozową lub wywozową w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 1430/79. Komisja nie zgadza się ze stwierdzeniem, że Sąd przyjął ścisłą wykładnię pojęcia „rolnej opłaty przywozowej lub wywozowej".

Ocena Trybunału

38 Z jednej strony należy zaznaczyć, że wnoszący odwołanie nie kwestionuje analizy Sądu, zgodnie z którą opłata należna na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 nie stanowi cła przywozowego lub wywozowego lub opłaty o skutku równoważnym.

39 Z drugiej strony Sąd słusznie stwierdził w pkt 38 zaskarżonego wyroku, że rolne opłaty przywozowe lub wywozowe i inne opłaty przywozowe lub wywozowe określone w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 1430/79 są nakładane z tytułu przekroczenia zewnętrznych granic Wspólnoty przez produkty rolne lub niektóre towary uzyskane w wyniku przetworzenia produktów rolnych.

40 Czyniąc to, Sąd bynajmniej nie przyjął ścisłej wykładni pojęcia „rolnych opłat przywozowych lub wywozowych", lecz po prostu określił zdarzenie powodujące powstanie zobowiązania do wniesienia tych opłat.

41 Należy stwierdzić, że opłata należna na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 nie jest nakładana ze względu na przekroczenie zewnętrznych granic Wspólnoty przez pewną ilość cukru C, lecz wręcz przeciwnie, ponieważ dana ilość nie została wywieziona ze Wspólnoty lub ponieważ przy jej wywozie nie zachowano warunków i terminów określonych w rozporządzeniu nr 2670/81. Jak słusznie stwierdził Sąd w pkt 37 zaskarżonego wyroku, zdarzeniem powodującym powstanie zobowiązania do wniesienia tej opłaty jest zatem brak dowodu, w określonym w tym celu dniu, wywozu pewnej ilości cukru C w wyznaczonym terminie.

42 Wynika z tego, że niezależnie od użycia słowa „formalnie" w pkt 36 zaskarżonego wyroku, Sąd nie ograniczył się do oceny formalnej, lecz poddał analizie charakter z jednej strony opłat rolnych, a z drugiej strony opłaty należnej na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81.

43 Wobec tego Sąd ani nie naruszył prawa, ani nie uchybił obowiązkowi uzasadnienia, orzekając we wspomnianym punkcie zaskarżonego wyroku, że opłata nałożona na wnoszącego odwołanie nie odpowiada żadnej z trzech kategorii wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 1430/79.

44 Zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

45 W zarzucie drugim wnoszący odwołanie utrzymuje, że nawet przyjmując, iż opłata należna na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 „formalnie" nie jest objęta pojęciem „należności celnych przywozowych lub wywozowych" w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 1430/79, Sąd naruszył prawo, odrzucając w pkt 40–46 zaskarżonego wyroku jego argumenty, streszczone już w pkt 25 niniejszego wyroku, zgodnie z którymi opłatę taką należy jednak traktować jako należność celną przywozową w rozumieniu art. 13 tego ostatniego rozporządzenia.

46 W pierwszej kolejności Sąd niesłusznie nie dokonał stwierdzenia, że opłata należna na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81, która zgodnie z motywem dziesiątym rozporządzenia podstawowego ma na celu przywrócenie relacji handlowych zakłóconych wskutek niewywiezienia cukru C, realizuje te same cele ochrony rynku wewnętrznego, stabilizacji rynków i zapewnienia dostępności dostaw co cła i że powinny być traktowane w ten sam sposób.

47 W drugiej kolejności z motywu trzeciego rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2645/70 z dnia 28 grudnia 1970 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę maksymalną (Dz.U. L 283, str. 48), jak również z motywu trzeciego rozporządzenia nr 2670/81, który go zastąpił, wynika, że prawodawca wspólnotowy uznał za „niezbędne" traktowanie cukru C, który nie został wywieziony, „na warunkach porównywalnych" z cukrem przywiezionym z państw trzecich i ustalenie w tym celu opłaty należnrj za cukier zbyty na rynku wewnętrznym na poziomie najwyższej opłaty przywozowej dla cukru stosowanej w okresie obejmującym rok gospodarczy, w którym dany cukier został wyprodukowany, i następujące po tym roku sześć miesięcy, zwiększonej o kwotę stawki ryczałtowej ustalonej na podstawie kosztów sprzedaży cukru przywożonego z państw trzecich.

48 Wnoszący odwołanie wywodzi z tego, że wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 45 i 46 zaskarżonego wyroku, uwzględnienie opłaty przywozowej od cukru pochodzącego z państw trzecich nie służy wyłącznie ustaleniu opłaty należnej na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81, lecz odzwierciedla również zamiar prawodawcy wspólnotowego, aby producentów cukru C traktować na warunkach porównywalnych z warunkami, które znajdują zastosowanie do importerów cukru pochodzącego z państw trzecich. Aby warunki te były porównywalne, wspólnotowe przepisy celne, w szczególności art. 13 rozporządzenia nr 1430/79, powinny mieć zastosowanie przy ustalaniu tej opłaty.

49 Tytułem żądania głównego Komisja wnosi o stwierdzenie niedopuszczalności zarzutu drugiego, ponieważ jest on jedynie powtórzeniem argumentów podniesionych już przed Sądem, który je oddalił.

50 Tytułem żądania ewentualnego Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie tego zarzutu jako bezzasadnego.

51 W pierwszej kolejności Komisja stwierdza, że w pkt 44 i 45 zaskarżonego wyroku Sąd wskazał główny cel opłaty należnej na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81. Opłata taka ma zasadniczo „charakter odstraszający, mający na celu zapewnienie przestrzegania zakazu zbywania cukru C na rynku wewnętrznym". Sąd słusznie zatem stwierdził, że ten cel różni się od celów realizowanych przez opłaty przywozowe i refundacje wywozowe w ramach wspólnej polityki rynków w sektorze cukru, które Sąd określił w pkt 42 i 43 wspomnianego wyroku.

52 W drugiej kolejności Sąd zasadnie uznał w pkt 44–46 zaskarżonego wyroku, że sposób obliczania opłaty należnej na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 nie czyni z niej cła.

53 W uzasadnieniu odmiennego stanowiska wnoszący odwołanie ograniczył się do przywołania motywu dyrektywy niemającego mocy wiążącej, którego brzmienie ponadto wypacza, a z którego wynika, że odniesienie do opłaty przywozowej od cukru pochodzącego z państw trzecich stanowi jedynie podstawę obliczania rzeczonej opłaty.

Ocena Trybunału

54 Na podstawie art. 225 WE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 112 § 1 lit. c) jego regulaminu odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, do którego uchylenia zmierza oraz zawierać argumenty prawne, które uzasadniają to żądanie. Nie spełnia wymogów sformuło-

wanych w tych przepisach odwołanie jedynie powtarzające lub dosłownie odtwarzające zarzuty i argumenty podniesione już przed Sądem i niezawierające nawet argumentacji mającej na celu identyfikację naruszenia prawa, które miałby zawierać zaskarżony wyrok (wyroki: z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie C-352/98 P Bergaderm i Goupil przeciwko Komisji, Rec. str. I-5291, pkt 34 i 35 oraz z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie C-208/03 P Le Pen przeciwko Parlamentowi, Rec. str. I-6051, pkt 39).

55 Jednakże kwestie prawne rozstrzygnięte w postępowaniu w pierwszej instancji mogą zostać ponownie przywołane, jeżeli wnoszący odwołanie kwestionuje wykładnię lub stosowanie prawa wspólnotowego przez Sąd. Gdyby bowiem wnoszący odwołanie nie mógł powołać się ponownie na wcześniej przedstawione zarzuty i argumenty, postępowanie odwoławcze straciłoby w części swój sens (zob. w szczególności wyrok z dnia 6 marca 2003 r. w sprawie C-41/00 P, Rec. str. I-2125 Interporc przeciwko Komisji, pkt 17 oraz ww. wyrok w sprawie Le Pen przeciwko Parlamentowi, pkt 40).

56 Zarzut drugi odwołania kwestionuje właśnie wykładnię rozporządzenia nr 1430/79, przyjętą przez Sąd dla oddalenia zarzutu pierwszego w pierwszej instancji. Tak więc należy stwierdzić, że zarzut ten jest dopuszczalny.

57 Wnoszący odwołanie podnosi zasadniczo, że ponieważ prawodawca wspólnotowy miał zamiar potraktować producenta cukru C na takich warunkach jak importera cukru pochodzącego z państw trzecich, wynika z tego, że ten pierwszy korzysta z tej samej regulacji co drugi, włączając w to możliwość umorzenia lub zwrotu ze względów słuszności na podstawie art. 13 rozporządzenia nr 1430/79.

58 Należy zaznaczyć w tym względzie w pierwszej kolejności, że wspólna organizacja rynków w sektorze cukru oparta jest zasadniczo na systemie cen (przewidującym

w szczególności ustalanie cen docelowych i interwencyjnych), wspólnym systemie wymiany handlowej z państwami trzecimi (obejmującym w szczególności pobór opłaty od przywozu z tych państw) i systemie kwot (polegającym na przyznawaniu kwot produkcyjnych i ustalaniu szczegółowych warunków zbytu cukru przewyższającego kwoty).

59 Wszystkie wprowadzone w ten sposób środki mają za cel ostateczny stabilizację wspólnotowego rynku cukru i tym samym zapewnienie utrzymania niezbędnych gwarancji w zakresie zatrudnienia i poziomu życia producentów wspólnotowych oraz zapewnienia dostępności dostaw cukru dla ogółu konsumentów.

60 Niemniej ich bezpośrednie cele znacznie się różnią. Jak wynika bowiem z motywu piątego rozporządzenia podstawowego, wspólny system wymiany handlowej ma na celu uniknięcie wpływu wahań cen cukru na rynkach światowych na ceny stosowane wewnątrz Wspólnoty.

61 Ewidentnie nie taki jest cel systemu kwot. Należy podkreślić w tym względzie, że wbrew temu, co utrzymuje wnoszący odwołanie, cel ten nie jest wskazany w motywie dziesiątym rozporządzenia podstawowego, który uzasadnia konieczność środków przewidzianych w art. 22 tego rozporządzenia.

62 Jak słusznie stwierdził Sąd w pkt 43 i 44 zaskarżonego wyroku, zgodnie z motywem piętnastym rozporządzenia podstawowego kwoty produkcyjne stanowią środek gwarantujący producentom wspólnotowe ceny i zbyt dla ich produkcji. Ponadto jeżeli chodzi w szczególności o opłatę należną na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81, przepis ten ma głównie charakter odstraszający i ma na celu zapewnienie przestrzegania zakazu zbywania cukru C — wyprodukowanego w ilościach przewyższających kwotę — na rynku wewnętrznym.

63 Sąd słusznie zatem stwierdził w pkt 41–44 zaskarżonego wyroku, że opłaty przywozowe od cukru pochodzącego z państw trzecich i opłata należna na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 od cukru C zbytego na rynku wewnętrznym nie służą realizacji tych samych celów.

64 W drugiej kolejności z motywu trzeciego rozporządzenia nr 2645/70, jak też z motywu trzeciego rozporządzenia nr 2670/81 — mających w zasadzie takie same brzmienie — nie wynika, że prawodawca wspólnotowy miał zamiar, aby importera cukru pochodzącego z państw trzecich i producenta cukru C zbytego na rynku wewnętrznym traktować w taki sam sposób.

65 Z motywów tych oraz z art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 wynika bowiem jednoznacznie, że odesłanie do cukru przywożonego z państw trzecich ogranicza się do sposobu obliczania opłaty przewidzianej w tym artykule. Przepis ten nie realizowałby faktycznie swojego celu bezpośredniego, którym jest zapewnienie przestrzegania zakazu zbywania cukru C na rynku wewnętrznym, jeżeli pod względem ekonomicznym korzystniejsze byłoby nabycie cukru C na rynku wewnętrznym niż przywóz cukru pochodzącego z państw trzecich. Przywołane motywy i artykuł nie zawierają natomiast żadnego odniesienia do sytuacji importerów cukru i producentów cukru C.

66 Jeżeli chodzi o okoliczność, iż opłata przywozowa od cukru pochodzącego z państw trzecich służy za podstawę obliczania opłaty pobieranej na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81, to nie może ona uzasadniać takiego samego traktowania tych dwóch opłat, ponieważ ten sposób obliczania znajduje swoje uzasadnienie w dążeniu do nadania rzeczonej opłacie charakteru odstraszającego, co zostało podkreślone w poprzednim punkcie niniejszego wyroku.

67 Ani z celu realizowanego przez opłatę należną na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81, ani ze sposobu obliczania i zasad poboru tej opłaty, określonych w motywie trzecim rozporządzeń nr 2645/70 i nr 2670/81 i we wspomnianym art. 3, nie wynika, że prawodawca wspólnotowy miał zamiar traktowania producenta cukru C zbytego na rynku wewnętrznym w taki sam sposób jak importera cukru.

68 W tych warunkach Sąd nie naruszył prawa, orzekając, że wniosek wnoszącego odwołanie o umorzenie na podstawie art. 13 rozporządzenia nr 1430/79 nałożonej na niego opłaty był niedopuszczalny. Należy więc oddalić zarzut drugi.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

69 W pierwszej części zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie podnosi, że w ramach analizy zarzutu drugiego w pierwszej instancji Sąd wykroczył poza ramy sporu określone w skardze.

70 Wyjaśnia on, że w tym zarzucie podniósł w pierwszej instancji jedynie, że Komisja naruszyła zasady równości i słuszności, stwierdzając w spornej decyzji, że żądanie umorzenia było niedopuszczalne w ramach rozporządzenia nr 1430/79. Nie żądał natomiast od Sądu badania ważności rozporządzenia nr 2670/81.

71 Sąd dokonał w pkt 58–62 zaskarżonego wyroku w sposób domyślny kontroli ważności wspomnianego rozporządzenia w świetle ogólnych zasad prawa. Czyniąc to, wykroczył poza ramy sporu określonego w pismach wnoszącego odwołanie, a ponadto naruszył podstawową zasadę postępowania, na mocy której skarga ogranicza zakres sporu.

72 W drugiej części zarzutu trzeciego odwołania wnoszący odwołanie kwestionuje fakt odmowy rozpatrzenia przez Sąd zarzutu trzeciego zgłoszonego w pierwszej instancji. Podnosił on w nim, że w przypadku gdyby należało przyjąć, iż art. 13 rozporządzenia nr 1430/79 nie znajduje zastosowania, Komisja zobowiązana jest do rozpatrzenia wniosku o umorzenie poza ramami tego rozporządzenia w świetle zasad słuszności, równości i pewności prawa.

73 Odnośnie do pierwszej części zarzutu trzeciego odwołania Komisja uważa, że z pkt 58–62 zaskarżonego wyroku nie wynika w żaden sposób, iż Sąd badał ważność rozporządzenia nr 2670/81.

74 Odnośnie do drugiej części omawianego zarzutu Komisja zaznacza, że zarzuty określone przez wnoszącego odwołanie jako zarzuty „drugi" i „trzeci" w pierwszej instancji zostały rozpatrzone przez Sąd łącznie w pkt 57–62 zaskarżonego wyroku w ramach zarzutu drugiego w pierwszej instancji.

Ocena Trybunału

75 Zarzut trzeci wynika z błędnego zrozumienia zaskarżonego wyroku.

76 Jeżeli chodzi o drugą część tego zarzutu, wystarczy stwierdzić, że zarzuty, które wnoszący odwołanie określił jako zarzuty drugi i trzeci w pierwszej instancji, zostały uznane przez Sąd za dwie części tego samego zarzutu — który określił jako zarzut drugi w pierwszej instancji — zgłoszone odpowiednio w pierwszej i drugiej kolejności, i że Sąd obie te części rozpatrzył łącznie w pkt 56–63 zaskarżonego wyroku.

77 Sąd odpowiedział zatem na zarzuty, które wnoszący odwołanie określa jako zarzut trzeci podniesiony w pierwszej instancji.

78 Jeżeli chodzi o zarzut trzeci odwołania, należy podkreślić, że w drugiej części zarzutu drugiego w pierwszej instancji, podniesionej jako zarzut ewentualny i streszczonej w pkt 53 zaskarżonego wyroku, wnoszący odwołanie twierdził, że w przypadku gdyby art. 13 rozporządzenia nr 1430/79 nie miał zastosowania, Komisja byłaby zobowiązana na mocy zasad pewności prawa, równości i słuszności do rozpatrzenia wniosku poza ramami tego rozporządzenia. W tej części zarzutu wnoszący odwołanie podniósł w szczególności, że art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 powinien być interpretowany i stosowany z poszanowaniem ogólnych zasad prawa.

79 W celu udzielenia odpowiedzi na ten argument Sąd, stwierdziwszy, że poza przypadkiem siły wyższej rozporządzenie nr 2670/81 nie przewiduje możliwości umorzenia lub zwrotu opłaty ustanowionej tam w art. 3, słusznie rozpatrzył, czy brak takiej możliwości stanowi naruszenie zasad równości i pewności prawa oraz rzekomej zasady słuszności przywołanych przez wnoszącego odwołanie.

80 Czyniąc to, dokładnie odpowiedział na argumenty wnoszącego odwołanie, nie wykraczając przy tym poza ramy zawisłego przed nim sporu.

81 W konsekwencji należy zatem oddalić zarzut trzeci odwołania jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego

Argumentacja stron

82 W zarzucie czwartym wnoszący odwołanie podnosi w ostatniej kolejności, na wypadek gdyby pozostałe zarzuty odwołania zostały oddalone, że Sąd naruszył prawo, oddalając jego zarzut podniesiony w pierwszej instancji oparty na zasadzie słuszności, równości i pewności prawa.

83 Po pierwsze, błędne jest stwierdzenie Sądu w pkt 60 zaskarżonego wyroku, iż producent cukru C i podmiot gospodarczy podlegający należnościom celnym przywozowym lub wywozowym nie znajdują się w porównywalnej sytuacji.

84 Z jednej strony bowiem z motywu trzeciego rozporządzenia nr 2670/81 oraz art. 26 rozporządzenia podstawowego i art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 wynika, że cukier C, którego wywóz nie mógł zostać wykazany w wyznaczonych terminach, uzyskuje status produktu przywiezionego z państw trzecich. Z drugiej strony zarówno należności celne przywozowe od towarów pochodzących z tych krajów, jak i opłata należna na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 stanowią środki własne Wspólnoty, które mają swoje źródło w przywozie z tych państw.

85 Po drugie, sytuacja wnoszącego odwołanie jest w znacznym stopniu porównywalna do sytuacji De Haan Beheer BV, której dotyczył wyrok z dnia 7 września 1999 r. w sprawie C-61/98 De Haan, Rec. str. I-5003. W wyroku tym Trybunał orzekł, że przedsiębiorstwo znajdujące się w sytuacji De Haan Beheer BV może powołać się na art. 13 rozporządzenia nr 1430/79 w celu umorzenia cła.

86 Gdyby Sąd zbadał, jak powinien był to zrobić, czy różnica w traktowaniu z jednej strony przedsiębiorstwa takiego jak De Haan Beheer BV i z drugiej strony wnoszącego odwołanie narusza zasadę słuszności, jest dyskryminująca i uchybia zasadzie pewności prawa, musiałby stwierdzić, że ma to miejsce.

87 Po trzecie, Sąd niesłusznie nie uwzględnił różnicy w traktowaniu między wnoszącym odwołanie i innymi producentami cukru C. Ci ostatni mogą na mocy art. 26 i 27 rozporządzenia podstawowego zdecydować się bądź na wywóz cukru C, bądź przenieść go w całości lub części na inny rok gospodarczy. Natomiast wnoszący odwołanie z powodu milczenia władz niderlandzkich nie mógł już dokonać tego wyboru w chwili, kiedy został powiadomiony o popełnionych oszustwach.

88 Jeżeli chodzi o ten ostatni argument, wnoszący odwołanie przypomina, że już przed Sądem powołał się na naruszenie zasady równości. Argument ten nie stanowi tym samym niedopuszczalnego nowego zarzutu, lecz jest nowym argumentem zasadnie przedstawionym w ramach zgłoszonego już zarzutu.

89 Tytułem żądania głównego Komisja wnosi o stwierdzenie niedopuszczalności zarzutu czwartego.

90 Jeżeli chodzi o argument oparty na nierównym traktowaniu wnoszącego odwołanie i innych producentów cukru C, to stanowi on nowy zarzut, którego Sąd nie mógł rozpatrzyć, a zatem jest on niedopuszczalny na podstawie art. 118 w związku z art. 42 ust. 2 regulaminu Trybunału.

91 Ponadto zarzut czwarty ogranicza się do powtórzenia tych samych argumentów, które zostały podniesione w pierwszej instancji, nie spełnia więc wymogów uzasadnienia wynikających z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału i art. 112 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) regulaminu Trybunału.

92 Tytułem żądania ewentualnego Komisja wnosi o oddalenie tego zarzutu jako bezzasadnego.

93 Sąd słusznie uznał w pkt odpowiednio 44–46 i 60–61 zaskarżonego wyroku, że niewywieziony cukier C i cukier przywieziony z państw trzecich, z jednej strony, oraz producent cukru C i podmiot gospodarczy podlegający należnościom celnym przywozowym lub wywozowym, z drugiej strony, nie znajdują się w porównywalnej sytuacji, jeżeli chodzi o ich traktowanie w prawie wspólnotowym. Z tego powodu Sąd nie rozpatrywał więcej argumentu wnoszącego odwołanie opartego na wyżej przytoczonym wyroku w sprawie De Haan.

94 Argumenty podniesione przez wnoszącego odwołanie nie dowodzą, że Sąd naruszył prawo wspólnotowe, uznając, iż zasada równości i pewności prawa oraz rzekoma zasada słuszności nie stały na przeszkodzie stwierdzeniu przez Komisję niedopuszczalności wniosku o umorzenie należności.

Ocena Trybunału

— W przedmiocie dopuszczalności

95 W zakresie, w jakim Sądowi zarzuca się naruszenie zasady równości z powodu nieuwzględnienia różnego traktowania wnoszącego odwołanie i innych producentów cukru C, zarzut czwarty należy uznać za niedopuszczalny.

96 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem umożliwienie stronie przedstawienia po raz pierwszy przed Trybunałem zarzutu, który nie został przedstawiony przed Sądem, byłoby bowiem równoznaczne z umożliwieniem jej wniesienia do Trybunału — a jego kompetencje w postępowaniu odwoławczym są ograniczone — sprawy o szerszym zakresie niż sprawa rozpoznawana uprzednio przez Sąd. W postępowaniu odwoławczym kompetencje Trybunału są zatem ograniczone do oceny prawnego rozstrzygnięcia zarzutów, które były rozpatrywane w pierwszej instancji (zob. w szczególności wyrok z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawach połączonych C-186/02 P i C-188/02 P Ramondín i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-10653, pkt 60).

97 Podnosząc w pierwszej instancji, że sporna decyzja narusza zasadę równości, wnoszący odwołanie zakwestionował jedynie różnicę w traktowaniu, doznaną w porównaniu z importerami cukru pochodzącego z państw trzecich, którzy jego zdaniem znajdowali się w takiej samej sytuacji jak on.

98 Sąd nie był zatem zobowiązany do rozpatrywania, czy niemożność umorzenia lub zwrotu opłaty nałożonej na wnoszącego odwołanie stanowi dyskryminację w porównaniu z innymi producentami cukru C.

99 W pozostałym zakresie zarzut czwarty odwołania, który zmierza zasadniczo do zakwestionowania wykładni zasady równości przyjętej przez Sąd dla oddalenia zarzutu drugiego w pierwszej instancji, należy uznać za dopuszczalny ze względów przedstawionych w pkt 54 i 55 niniejszego wyroku.

— W przedmiocie zasadności

100 Po pierwsze, Sąd nie naruszył prawa, stwierdzając w pkt 60 zaskarżonego wyroku, że producent cukru C oraz podmiot gospodarczy podlegający należnościom celnym przywozowym lub wywozowym nie znajdują się w porównywalnej sytuacji.

101 Argument wnoszącego odwołanie oparty na motywie trzecim i art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 został już oddalony w ramach rozpatrywania zarzutu drugiego odwołania. Jeżeli chodzi o art. 26 rozporządzenia podstawowego, to na podstawie jego brzmienia nie można w żaden sposób wnioskować, że prawodawca wspólnotowy miał zamiar przyznania cukrowi C zbytemu na rynku wewnętrznym statusu produktu przywożonego z państw trzecich i zrównać producenta cukru C i importera cukru, ponieważ artykuł ten ogranicza się do wyrażenia zakazu zbywania cukru C na rynku wewnętrznym.

102 Jeżeli chodzi o argument oparty na tym, że zarówno należności celne przywozowe, jak i opłata należna na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 2670/81 stanowią część środków własnych Wspólnoty, to nie dowodzi on, że importerzy cukru pochodzącego z państw trzecich i producenci cukru C znajdują się w porównywalnej sytuacji. Środki własne Wspólnoty składają się bowiem z wpływów różnego rodzaju, objętych równie zróżnicowanymi regulacjami (zob. przykładowo wpływy z podatku od wartości dodanej).

103 Po drugie, stwierdziwszy, że producent cukru C — taki jak wnoszący odwołanie — i podmiot gospodarczy podlegający należnościom celnym przywozowym lub wywozowym — taki jak De Haan Beheer BV, którego dotyczy ww. wyrok w sprawie De Haan — w żadnym razie nie znajdują się w porównywalnych sytuacjach, Sąd zgodnie z prawem oddalił argument wnoszącego odwołanie oparty na tym wyroku.

104 Należy zatem oddalić zarzut czwarty jako w części niedopuszczalny i w części bezzasadny.

105 Ponieważ żaden z zarzutów przedstawionych przez wnoszącego odwołanie nie został uwzględniony, podlega ono oddaleniu.

W przedmiocie kosztów

106 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania, a wnoszący odwołanie przegrał sprawę, należy obciążyć go kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Koninklijke Coöperatie Cosun UA zostaje obciążona kosztami postępowania.

Podpisy